

— Не мога. . . не мога! —
охкаше Пенчо. — Гледай, кра-
кътъ ми почна да затича. Страш-
но ме боли.

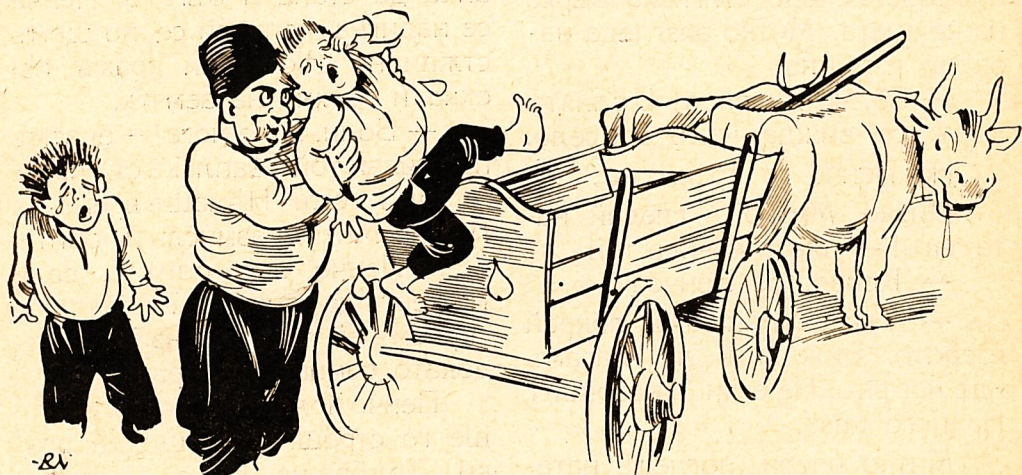
Почакаха още малко. Слън-
цето преваля. Взе да клонй на
зълъзъ. Тогава Митко понесе
Пенчо на гръбъ. Пенчо охкаше
и отъ време на време му пома-
гаше съ здравия си кракъ. Ко-
гато се уморяваха, спираха да
отпочинатъ. Така следъ часъ и
повече тѣ стигнаха до езерото.
Покрай езерото минаваше пѣтъ.
Още не седнали и по пѣтя за-
трака каруца. Отъ кѣра идѣше
единъ човѣкъ отъ тѣхното село.

— Е, който краде чужди
круши, така му се пада! —
засмѣ се човѣкътъ, скочи, грабна
Пенча отъ земята и го метна въ
колата. — Хайде качвай се и
ти! — викна той на Митка и
подкара воловетѣ.

Пенчо лежа чакъ до есенъта
съ изкълченъ и подутъ кракъ.
Когато взе да стѣпва, бѣше
дошло пакъ време за училище.

Учителътъ събра децата и
още първия часъ ги попита:

— Деца, помните ли, какво
си обещахме на прощаване?
Казвайте сега, кой какво добро
дѣло е направилъ презъ лѣтото.

Той видѣ разплаканиѣ деца и
спрѣ колата.

— Митко, Пенчо, вие ли
сте, бре деца? Що има? Защо
плачете?

Дветѣ момчета му разказаха
засрамено, какво е станало.

Децата се заизреждаха да
разправятъ, кой кѣде е билъ
и какво е направилъ. Мълчаха
само Митко и Пенчо.

— Ами ти, Митко, и ти, Пен-
чо, защо мълчите? — попита
ги нарочно учителътъ.